

Griezelige spookmachine krijgt te net toneelbeeld

Muziektheater. SPICA, door Orkater/DASH! Muziek: Maarten Ornstein; libretto: Jeannine Valeriano; tekst: Gillis Biesheuvel; regie: Bart Visser. Gezien: 10/9 Tooneelschuur, Haarlem. Tournee t/m 25/10. Info: 020-6060600 en www.orkater.nl.

Door ANNERIEK DE JONG

Een professionele keuken doemt uit het donker op. Een van binnen verlichte kast, twee kookeilanden en pannensets van glanzend edelstaal. Het ruikt naar verfijnde kruiden en als de kok een pan opakt schieten er vlammen uit. Geen paniek, hij heeft het brandje zo weer onder controle.

Maar andere dingen in *SPICA* blijken minder goed beheersbaar. Hartstochten bijvoorbeeld, en wilde fantasieën. Naast de werkelijk kokende kok (Miguel Brugman) loopt er in *SPICA* nóg een kok rond, die een verhaal vertelt. De Hollandse Hollywoodster Yorick van Wageningen houdt een heet-

gebakerde monoloog, onderbroken slechts door het gesis van kokende olie en kolkende muziek.

Die muziek is van Maarten Ornstein en zijn funkband DASH! Van dromerige melodieën tot en met bruuske staccato-aanvallen reikt het spectrum hier, van ritmisch geklop op een vaas tot en met vierstemmige dameszang.

Ook het raspen van een peen wordt in de performance meegenomen, terwijl vingers die over wijnglazen glijden de sound van sirenes creëren.

In deze co-productie van DASH! en Orkater valt het voor het publiek niet altijd mee om een verband tussen de gezongen en de gesproken teksten te ontdekken. De songs (libretto: Jeannine Valeriano) hebben zo'n hoog abstractieniveau dat de inhoud nauwelijks tot je doordringt. De monoloog daarentegen, geschreven door Gillis Biesheuvel van toneelgroep Dood Paard, sleept je mee naar een duistere wereld, waarin een crimineel

het restaurant van de kok overneemt en de vrouw van de dief verliefd wordt op een stille schrijver.

Net als in Peter Greenaway's film *The Cook, The Thief, His Wife and Her Lover* loopt het verhaal slecht af, al blijft in *SPICA* de optie open dat de kok alles maar heeft verzonnen. Ritmisch springt Van Wageningen van het ene personage naar het andere over: de dief die hij neerzet is even (on)sympathiek als de kok of het lief van de schrijver. Door zwarte romantiek laten zij zich allen drijven en de in het zwart gehulde zangeressen dragen bloedrode schmink.

Maar het toneelbeeld zelf zou best meer bizar mogen ogen. Die roestvrijstalen keuken blijft te netjes, te realistisch ook. Regisseur Bart Visser schrok kennelijk terug voor de totale anarchie van de surrealistische spookmachine die Biesheuvels tekst is. Meer lef, meneer Visser! Dan doet u recht aan het voor een deel griezelig goede materiaal.

Nee tegen Berlusconi en nee tegen geluk

Ballings Willem Brakker

Elke twee en Mekeke Beethoven

De Nederlandse... (text is too small to read)

De Nederlandse... (text is too small to read)

De Nederlandse... (text is too small to read)

De Nederlandse... (text is too small to read)

De Nederlandse... (text is too small to read)

De Nederlandse... (text is too small to read)

De Nederlandse... (text is too small to read)

De Nederlandse... (text is too small to read)

De Nederlandse... (text is too small to read)